

«Φρικιαστικά ζεκαρδιστικό, μεγαλοφυές θεοπάλαβο!»

ΤΖΕΝΝΥ ΠΙΡΣΟΝ

Η ΜΠΕΘΑΝΥ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΡΑΣ

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
Άγγελος Αγγελίδης
Μαρία Αγγελίδου

ΜΠΕΘΑΝΥ

ΤΖΑΚ ΜΕΓΚΙΤ-ΦΙΛΛΙΠΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Γαμπέλ Φέλλαθ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΤΗ
ΜΥΤΗΘΑΝΥ
ΚΑΙ ΤΟ
ΤΕΡΑΣ

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ

Στην αγαπημένη μου αδερφή Κίτι
και το τέρας της, τον Ρούφους.
Μπορείτε να τσακωθείτε
για το ποιος αξίζει περισσότερο την αφοσίωσή μου.
Τ.Μ.Φ.

Στη Νάνι και τον Φέφε.
Ι.Φ.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας
Τζακ Μέγγιτ-Φίλλιπς, *Η Μπέθανν και το τέρας – Η μάχη του τέρατος*
Jack Meggitt-Phillips, *The Beast and the Bethany – Battle of the beast*
Εικονογράφηση: Ιζαμπέλ Φόλλαθ
Μετάφραση: Άγγελος Αγγελίδης, Μαρία Αγγελίδου
Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρούδη
Επιμέλεια – Διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου
Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης
Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)
Copyright© για το κείμενο Jack Meggitt-Phillips 2022
Copyright© για την εικονογράφηση Isabelle Follath 2022
Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Farshore,
now HarperCollinsPublishers Ltd, The News Building, 1 London Bridge St,
London, SE1 9GF, Μεγάλη Βρετανία, 2022
Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,
Μάιος 2023
KET Δ542 ΚΕΠ 280/23 ISBN 978-960-16-9950-9

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ: 210.38.31.078
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Τζακ Μέγκιτ-Φίλλιπς

Η
ΜΠΕΘΑΝΥ
ΚΑΙ ΤΟ
ΤΕΡΑΣ

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ

Εικονογράφηση: Ιζαμπέλ Φόλλαθ

Μετάφραση: Άγγελος Αγγελίδης – Μαρία Αγγελίδου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Η Φτερωτή Γιορτή

Το μόνο απομεινάρι της Γουιντλόρια ήταν το δάσος. Κι ακόμη κι απ' αυτό δεν είχε απομείνει και πολύ.

Φήμες έλεγαν πως τα δέντρα του διέθεταν μια αρχαία και σαγηνευτική μορφή μαγείας – τα φύλλα τους εξαφάνιζαν τις ουλές απ' το κορμί σου· τα φρούτα τους ήταν αρκετά θρεπτικά ώστε να συντηρήσουν μια ολόκληρη οικογένεια για μια εβδομάδα· ο φλοιός τους έδιωχνε τη φαγούρα, όσο ενοχλητική κι αν ήταν, σε όσο άβολο σημείο κι αν βρισκόταν. Γι' αυτόν τον λόγο, το δάσος τραβούσε και ανεπιθύμητη προσοχή. Προσοχή απ' το είδος των ανθρώπων που αδυνατούν να εκτιμήσουν κάτι όμορφο, εκτός κι αν μπορούν να το κόψουν κομματάκια και να το κάνουν δικό τους.

Καθώς το δάσος μίκραινε και οι κυνηγοί τροπαίων γίνονταν όλο και πιο άπληστοι, πολλά ζώα εγκατέλειψαν τα κλαδιά των δέντρων τους. Υπήρχαν όμως

ΚΑΛΟΣ ΗΡΘΕΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ,
ΚΛΟΝΤΕΤ

κάτι πλάσματα που αρνούνταν πεισματικά να φύγουν.

Σ' ολόκληρο τον κόσμο είχαν απομείνει μόνο δεκαεννιά Γουιντλοριανοί μοδ παπαγάλοι. Και σχεδόν όλοι τους ζούσαν στο τροπικό δάσος της Γουιντλόρια. Ήταν ένα θορυβώδες και βαθιά αλλόκοτο είδος ζώου. Συνεχώς αναζητούσαν ευκαιρίες να πουν άλλο ένα τραγούδι ή να διοργανώσουν μια φτερωτή επίδειξη μόδας, ενώ αντιθέτως θα έπρεπε να ασχολούνται με την επιβίωσή τους.

Εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα, οι παπαγάλοι είχαν μαζευτεί στον κούφιο κορμό του μεγαλύτερου δέντρου για να γιορτάσουν την τρίτη γιορτή τους αυτή την εβδομάδα. Την πρώτη γιορτή την είχαν διοργανώσει με αφορμή τα ημι-γενέθλια του αγαπημένου σκύλου κόργκι της βασίλισσας. Τη δεύτερη γιορτή την είχαν διοργανώσει με αφορμή το ότι μία απ' τις παπαγαλίνες είχε βρει επιτέλους το σκοινάκι που έψαχνε όλο το μεσημέρι. Η τρίτη γιορτή όμως αναμενόταν να είναι πραγματικά ξεχωριστή.

Όλοι οι παπαγάλοι είχαν φορέσει τα καλά τους· τα καλά τους φτερά. Ετοίμαζαν ο ένας για τον άλλον πεντανόστιμα φαγητά σε μορφή αυγού και η ένταση των τραγουδιών τους είχε ήδη φτάσει σ' ένα επίπεδο που κάποιος μπορεί να το χαρακτήριζε «φασαριόζικο». Στην κορυφή του δέντρου, ένας νεαρός παπαγάλος που λεγόταν Μόρτιμερ κρεμούσε ένα πανό που έγραφε: ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΕΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ, ΚΛΟΝΤΕΤ.

«Το πανό σου είναι και το πρώτο, Μόρτυ!» είπε η Τζουλιέττα, μια υπερβολικά καλοντυμένη, μεγαλούτσικη σε ηλικία παπαγαλίνα. «Μήπως θες λίγη βοήθεια στο κρέμασμά της;»

Ο Μόρτιμερ έκανε μια γκριμάτσα. Πρώτα πρώτα, ο μόνος άνθρωπος που επιτρεπόταν να τον αποκαλεί «Μόρτυ» ήταν η Κλοντέτ. Και δεύτερον, σιχαινόταν την εμμονή που είχε το είδος του με το να κάνουν συνεχώς τα πάντα μαζί.

«Καλά είμαι» είπε απότομα. «Δε χρειάζομαι τη βοήθεια κανενός».

«Το ξέρω ότι δε χρειάζεσαι τη βοήθεια» είπε η Τζουλιέττα «αλλά και πάλι είναι ωραίο να σε βοηθούν, σωστά; Αν στη ζωή μάς απασχολούσαν μόνο όσα χρειαζόμασταν, δε θα υπήρχαν πράγματα όπως το τσα τσα... ααα, ή όπως το τσιζκέικ με μύρτιλο».

Ενθουσιασμένη με τη φοβερή της παρατήρηση, η Τζουλιέττα άρχισε να σιγοτραγουδάει σε ρυθμούς τσα τσα και κούνησε τον μεγαλούτσικο πισινό της, γεννώντας ένα αυγό που περιείχε ένα τσιζκέικ με μύρτιλο. Πέταξε πιο πάνω στο δέντρο και άρπαξε τη μία άκρη απ' το πανό του Μόρτιμερ.

«Φύγε από δω!» της φώναξε ο Μόρτιμερ, τραβώντας της το πανό.

«Δεν πρόκειται να κάνω τίποτα τέτοιο» είπε η Τζουλιέττα, τραβώντας το κι αυτή. «Όλοι οι παπαγάλοι ξέρουν ότι τέσσερα νύχια είναι καλύτερα από δύο».

Το τράβα από δω τράβα από κει συνεχίστηκε –η

Τζουλιέττα ήταν αποφασισμένη να βοηθήσει, ο Μόρτιμερ ακόμη πιο αποφασισμένος να μη δεχτεί βοήθεια—, ώσπου το πανό σκίστηκε στη μέση.

«Ουπς. Τι ατυχία» είπε η Τζουλιέττα.

«Ατυχία;!» μούγκρισε ο Μόρτιμερ. «Ξόδεψα μια ολόκληρη εβδομάδα φτιάχνοντας αυτό το πανό για την Κλοντέτ. Εγώ ήθελα να είναι τέλειο και ήρθες εσύ και το κατέστρεψες με τις ανόητες αρλούμπες σου!»

Τα μάτια της Τζουλιέττα γέμισαν μοβ δάκρυα. Δεν είχε συνηθίσει να ακούει τόσο επιθετικά λόγια εδώ στο δάσος. Υποτίθεται πως οι Γουιντλοριανοί παπαγάλοι ήταν όλοι τους πολύ ευγενικοί και μεταξύ τους αλλά και μ' όλον τον υπόλοιπο κόσμο.

«Σ-σ-συγγνώμη, Μ-Μ-Μόρτυ» ψέλλισε. «Θα έπρεπε να είμαι πιο π-π-προσεκτική».

«Θα έπρεπε να με είχες αφήσει στην ησυχία μου εξαρχής» είπε ο Μόρτιμερ. «Φύγε από δω και πήγαινε σε κανέναν άλλο, να κάνεις τη δική του ζωή κόλαση».

Η Τζουλιέττα επέστρεψε φτερουγίζοντας στη βάση του δέντρου, κλαίγοντας με μοβ δάκρυ. Ο Μόρτιμερ κρέμασε το σκισμένο πλέον πανό, που τώρα έγραφε: ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ, ΝΤΕΤ.

Τον Μόρτιμερ τον τσάντιζε που ένιωθε τύψεις για το πώς είχε φερθεί στην Τζουλιέττα, παρόλο που εκείνη ήταν αυτή που είχε καταστρέψει το πανό. Ήξερε ότι μόλις έφτανε η Κλοντέτ θα τον έβαζε να ζητήσει συγγνώμη, επομένως κατέβηκε διστακτικά στη βάση του δέντρου.

Στον κούφιο κορμό επικρατούσε ένα μοδ χάος. Όλα τα πουλιά τραγουδούσαν και χόρευαν έναν χαρμόσυνο σκοπό για την επιστροφή της αγαπημένης τους παπαγάλινας. Τραγουδούσαν για το πόσο θεσπέσια χνουδωτά ήταν τα φτερά της Κλοντέτ, πόσο γλυκιά και απαλή σαν μέλι ήταν η φωνή της, με πόση καλοσύνη φερόταν σε όλους. Υπήρχε μια ολόκληρη στροφή αφιερωμένη στη λάμψη του αριστερού της ματιού.

Σε αντίθεση με τους άλλους παπαγάλους του είδους του, ο Μόρτιμερ δεν ήταν λάτρης των γιορτών. Συνήθως έδρισκε κάποια δικαιολογία για να τις αποφύγει. Τώρα όμως είχε κάνει μια εξαίρεση λόγω της αγάπης του για την Κλοντέτ. Για την ακρίβεια, απ' όλους τους παπαγάλους του δάσους, ο Μόρτιμερ ήταν μάλλον αυτός που την αγαπούσε περισσότερο. Από τότε που οι γονείς του είχαν σκοτωθεί από κυνηγούς τροπαίων, η Κλοντέτ τού είχε φερθεί σαν μάνα του.

Αν ο Μόρτιμερ ήταν απ' τους παπαγάλους που τραγουδούσαν ή χόρευαν, θα μπορούσε να έχει πει κι αυτός μια στροφή που θα έκανε όλους τους άλλους να βάλουν τα κλάματα απ' τη συγκίνηση. Σκέφτηκε να κάνει μια απόπειρα για χάρη της Κλοντέτ. Διστακτικά και τρέμοντας λιγάκι απ' το άγχος, προχώρησε πιο μέσα στη μάζωξη. Αλλά, πριν προλάβει να πει μια νότα ή να κάνει την παραμικρή κίνηση με τον πισινό του, όλο το δάσος άρχισε να σείεται.

Ένας νερόλακκος εμφανίστηκε απ' το πουθενά μπροστά στο δέντρο. Στην αρχή έμοιαζε με απλό νερόλακκο

– απ’ αυτούς που πετυχαίνεις στο πεζοδρόμιο μετά από μια βροχερή μέρα ή στο γυμναστήριο μετά από έναν πολύ κουραστικό αγώνα ντότζμπολ. Αλλά μετά ο νερόλακκος άρχισε να φτύνει και να μουγκρίζει.

«Έρχεται!» φώναξε ο Μόρτιμερ ενθουσιασμένος. «Η Κλοντέτ θα βρίσκεται εδώ από στιγμή σε στιγμή!»

Όλες τις προηγούμενες εβδομάδες, η Κλοντέτ δεχόταν τη φροντίδα της Διεύθυνσης Αναγκαστικής Απομάκρυνσης Υπερκακών (για τους φίλους: Δ.ΑΝ.Α.Υ.), μιας μυστικής οργάνωσης με πράκτορες που ταξίδευαν σχεδόν αποκλειστικά μέσα από πύλες που είχαν τη μορφή νερόλακκου. Κανείς απ’ τους παπαγάλους δεν ήξερε για ποιο λόγο η Δ.ΑΝ.Α.Υ. χρειάστηκε να φροντίσει την Κλοντέτ, αλλά ήταν όλοι τους πολύ χαρούμενοι που θα την έβλεπαν. Ο Μόρτιμερ τίναξε τα φτερά του για να βεβαιωθεί ότι ήταν στα καλύτερά τους. Κι οι υπόλοιποι άρχισαν να τραγουδούν το τραγούδι της Κλοντέτ με όλο και πιο υστερική ένταση.

Ο νερόλακκος ξέβρασε τρεις πράκτορες της Δ.ΑΝ.Α.Υ.: ο ένας ήταν άνθρωπος, ο άλλος ήταν ανθρωπόμορφος και ο τρίτος δεν είχε καμία σχέση με άνθρωπο. Όλοι τους κρατούσαν διαφορετικά όπλα, τόσο διαφορετικά όσο κι η εμφάνισή τους.

«Ποιος είναι ο πιο υψηλόβαθμος παπαγάλος εδώ πέρα; Έχω ένα ειδικό μήνυμα απ’ τον κορυφαίο πράκτορα της Δ.ΑΝ.Α.Υ., τον κύριο Νικόλας Νικλ» είπε ο πράκτορας Χιούι, ένας ευγενικός και ήρεμος άνθρωπος που κρατούσε ένα ακτινοπίστολο.

«Δεν έχουμε ιεραρχία εδώ στη Γουιντλόρια» απάντησε με τραγουδιστή φωνή ένας απ' τους παπαγάλους. «Σ' αυτό το δάσος όλοι οι άνθρωποι, όλοι οι παπαγάλοι κι όλοι οι δάτραχοι ζουν ισότιμα».

«Αυτό δεν μπορούμε να το δεχτούμε» απάντησε ο πράκτορας Λιούι, ένας ανθρωπόμορφος πράκτορας με πορτοκαλί λέπια αντί για δέρμα. «Κάποιος πρέπει να είναι επικεφαλής. Δεν μπορούμε να συζητάμε με όλους σας ταυτόχρονα».

«Και γιατί όχι; Εμείς οι Γουιντλοριανοί είμαστε εξαιρετικοί συνομιλητές. Δοκιμάστε όποιο θέμα συζήτησης θέλετε, και θα δείτε ότι δε θα σας απογοητεύσουμε» απάντησε ένας άλλος παπαγάλος.

«Ορίστε... έναν... αρχηγό» είπε σφυριχτά ο πράκτορας Στιούι, που έμοιαζε με κάτι που θα μπορούσε να έχει προκύψει αν ένας κάκτος ερωτευόταν ένα μεγάλο πόσουμ. «Αν δεν το κάνετε, δε γίνεται να τηλεμεταφέρουμε την Κλοντέτ εδώ».

«Εγώ είμαι επικεφαλής» είπε ο Μόρτιμερ, κάνοντας ένα δήμα μπροστά. «Δώστε μας τώρα την Κλοντέτ».

Ένα διάχυτο μουρμουρητό εξαπλώθηκε στους υπόλοιπους παπαγάλους. Κανείς δεν το έλεγε φωναχτά, αλλά όλοι σκέφτονταν ότι, αν το είδος τους είχε κάποιον αρχηγό, τότε σίγουρα αυτός δε θα ήταν ο Μόρτιμερ.

Ο πράκτορας Χιούι έσκυψε και πλησίασε τη μύτη του στο ράμφος του νεαρού παπαγάλου. «Όνομα, βαθμός και επάγγελμα;»

«Να μη σε νοιάζει, να μη σε νοιάζει και να μη σε νοιάζει» απάντησε ο Μόρτιμερ. «Πού είναι η Κλοντέτ;»

Ο πράκτορας Χιούι έκανε ένα νεύμα στον πράκτορα Λιούι, κι αυτός έδειξε στον Μόρτιμερ έναν ακαταλαβίστικο ιατρικό φάκελο. Ο πράκτορας Χιούι έδωσε κοφτά κάτι συντεταγμένες σ' έναν παράξενο ασύρματο.

«Ο κύριος Νικλ θεώρησε ότι θα έπρεπε να σας προειδοποιήσουμε για την κατάσταση της Κλοντέτ, γιατί ξέρουμε καλά ότι δε σας έχει πει την αλήθεια» είπε ο πράκτορας Χιούι. «Δεν ήθελε να σας ανησυχήσει».

«Τι εννοείτε;» ρώτησε ο Μόρτιμερ. Ο τόνος της φωνής του ήταν απότομος και εχθρικός, αλλά μέσα του έδραζε από φόβο κι ανησυχία. «Πείτε μου επιτέλους».

«Η Κλοντέτ έχει έρθει σε επαφή με ένα πλάσμα τόσο

σκοτεινό, επικίνδυνο και εκρηκτικό όσο κι ένας σκα-
ντζόχοιρος που παραμονεύει κρυμμένος στα σκοτάδια,
αγκαλιά με μια τορπίλη» είπε ο πράκτορας Λιούι. «Κά-
ναμε ό,τι μπορούσαμε γι' αυτήν, αλλά κάτι εμποδίζει
την ανάρρωσή της. Η περιπέτειά της μ' αυτό το... πράγ-
μα... την έχει αφήσει αποδυναμωμένη».

«Είναι τυχερή και μόνο που ζει» είπε σφυριχτά ο πρά-
κτορας Στιούι μ' ένα τρέμουλο. «Όπου κι αν πάει αυτό
το πλάσμα, συνήθως ακολουθεί ο θάνατος κι η κατα-
στροφή».

«Ποιο πλάσμα;» ρώτησε ο Μόρτιμερ. «Γιατί δε λέει
κανείς σας το όνομά του;»

Οι τρεις πράκτορες κοιτάχτηκαν.

«Το μόνο που θέλαμε είναι να σας προετοιμάσουμε»
είπε ο πράκτορας Χιούι, γνέφοντας στον πράκτορα
Στιούι. «Ο κύριος Νικλ σκέφτηκε ότι ήταν το λιγότερο
που μπορούσαμε να κάνουμε».

Ο πράκτορας Στιούι σκάλισε ένα χάι τεκ μαραφέτι
που έμοιαζε τρομακτικά με ομπρέλα. Ο νερόλακκος
άρχισε να φτύνει και να μουγκρίζει ξανά – ακόμη πιο
αγριεμένα αυτή τη φορά. Οι παπαγάλοι που βρίσκο-
νταν παραπίσω και που δεν είχαν ακούσει τη συζήτηση
άρχισαν να πανηγυρίζουν, να ζητωκραυγάζουν και να
τραγουδούν ξανά το τραγούδι της Κλοντέτ. Οι άλλοι
παπαγάλοι μπήκαν κι αυτοί στον χορό, προσπαθώντας
να ξεναδρουν την ψυχραιμία τους τραγουδώντας. Ο
Μόρτιμερ όμως κράτησε το ράμφος του κλειστό.

Το τραγούδι δυνάμωσε και ο νερόλακκος άρχισε να

φτύνει και να μουγκρίζει περισσότερο· ώσπου κάτι μοδ
πετάχτηκε από μέσα. Το τραγούδι σταμάτησε ακαριαία.

Αυτό το «κάτι μοδ» ήταν η Κλοντέτ.

Οι παπαγάλοι χρειάστηκαν λίγο χρόνο για να την
αναγνωρίσουν, γιατί είχε αλλάξει πάρα πολύ. Τα κάπο-
τε μεγαλοπρεπή πούπουλά της είχαν λιγοστέψει κι είχαν
χλωμιάσει· η λάμψη στα μάτια της είχε σβήσει και κρα-
τούσε μια μικρή πατερίτσα κάτω απ' το ένα φτερό. Έκα-
νε ό,τι μπορούσε για να αναγκάσει το ράμφος της να
χαμογελάσει.

«Γεια σας, πουλάκια μου» είπε. Η όμορφη φωνή της
ήταν βραχνή και έσπαγε. «Πόσο χαίρομαι που σας βλέ-
πω όλους. Τι λέτε να τραγουδήσουμε ένα...:»

Η Κλοντέτ προσπαθούσε να φανεί γενναία, αλλά τε-
λικά δεν άντεξε την υπερπροσπάθεια. Τα πόδια της τα-
λαντεύτηκαν και κατέρρευσε στο έδαφος.

Ο Μόρτιμερ πέταξε αμέσως στο πλευρό της. Οι άλλοι παπαγάλοι έφεραν φύλλα, φλοιούς, φρούτα και άλλα μυστικά είδη του δάσους που μπορεί να γιάτρευαν την ασθένειά της. Ο Μόρτιμερ κρατούσε αγκαλιά την Κλοντέτ στα μικρά φτερά του, επιδεικνύοντας μια ευαισθησία και μια τρυφερότητα που δεν την είχε αντιληφθεί ποτέ κανείς απ' τους υπόλοιπους παπαγάλους.

«Κλοντέτ... εγώ...» πήγε να πει ο Μόρτιμερ.

Δεν ήξερε τι να πει. Την τελευταία φορά που την είχε δει, η Κλοντέτ μπορούσε να δγάλει μια ολόκληρη συναυλία χωρίς καν να λαχανιάσει. Τώρα δεν μπορούσε να ολοκληρώσει ούτε μια πρόταση. Βλέποντας την παπαγαλίνα που αγαπούσε περισσότερο απ' οτιδήποτε στον κόσμο να δείχνει τόσο αδύναμη, ο Μόρτιμερ ένιωθε τρόμο και ανημπόρια – αλλά κυρίως ένιωσε ασύλληπτη οργή.

«Ποιος σου το έκανε αυτό, Κλοντέτ;» είπε ο Μόρτιμερ προσπαθώντας να μιλήσει γλυκά, αλλά η φωνή του δγήκε πικρή και σκληρή. «Πες μου τ' όνομά του!»

«Το τέρας» μουρμούρισε η Κλοντέτ. Χρησιμοποιώντας την ελάχιστη δύναμη που της είχε απομείνει, ανασηκώθηκε και του ψιθύρισε διαστικά στο αυτί: «Έχω κοιτάξει μέσα στο μυαλό του τέρατος, Μόρτυ· έχω δει τις φρικτές του πράξεις, τις απαίσιες αναμνήσεις του. Όμως τίποτα δε συγκρίνεται μ' αυτά που θέλει να κάνει σ' ένα κοριτσάκι που το λένε Μπέθανυ. Πρέπει να τη σώσεις, Μόρτυ. Κάνε ό,τι χρειαστεί και ΣΩΣΕ ΤΗΝ ΜΠΕ-ΘΑΝΥ».

Είστε έτοιμοι για μια ΤΕΡΑΤΟΔΗ έκπληξη;

Έχοντας κάνει κουμάντο στη ζωή του Εμπενίζερ για 511 χρόνια και έχοντας προσπαθήσει δύο φορές να φάει την Μπέθαν, το τέρας επιτέλους φυλακίζεται... όχι όμως για πολύ. Σύντομα, το πιο αποτρόπαιο πλάσμα του κόσμου βγαίνει απ' το κλουβί του και ξαναβρίσκεται στη σοφίτα του Εμπενίζερ.

Αλλά το τέρας έχει κάτι το διαφορετικό τώρα...

Λέει πως όλοι είναι οι καλύτεροί του φίλοι.
Και ξερνάει υπέροχα δώρα για τους γείτονές του.

Στην πιο ανησυχητική εξέλιξη των πραγμάτων μέχρι στιγμής, είναι δυνατόν το τέρας να... έγινε καλό;

«Τη ΛΑΤΡΕΨΑ
αυτή την ξεκαρδιστική
ιστορία!»

Λόρα Έλλεν Άντερσον

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-960-16-9950-9

Βοηθ. κωδ. μπχ/ons 13950